

Capítol 1

–Les coses poden tornar a ser com eren abans –va dir la Caroline efusivament, agafant la mà de la Bonnie i prement-l’hi fort.

Però no era cert. Mai més res no tornaria a ser com abans que l’Elena morís. Res. I la Bonnie tenia seriosos dubtes sobre aquesta festa que la Caroline intentava organitzar. Una vaga molèstia a la boca de l’estómac li indicava que per algun motiu era una mala idea, una molt mala idea.

–L’aniversari de la Meredith ja ha passat –va assenyalar–. Va ser el darrer dissabte.

–Però no va fer cap festa, almenys no una festa de veritat, com aquesta. Tenim tota la nit; els meus pares no tornen fins diumenge al matí. Va, Bonnie, pensa només en la sorpresa que tindrà.

«I tant que tindrà una sorpresa», va pensar la Bonnie, «tindrà una sorpresa tan gran que probablement després em voldrà matar».

–Mira, Caroline: si la Meredith no va fer cap festa és perquè encara no està per gaires celebracions. D’alguna manera tot plegat sembla... poc respectuós...

–Però això és un error. L’Elena voldria que ens ho paséssim bé. Saps que ho voldria. Li encantaven les festes.

I no suportaria veure'ns encara assegudes i plorant per ella sis mesos després de la seva mort.

La Caroline es va inclinar endavant. Els seus ulls, que normalment eren verds i felins, s'havien tornat seriosos i convincents. No era una mirada gens artificiosa, ni tampoc una de les típiques manipulacions desagradables que acostumava a fer. La Bonnie podia veure que la noia era sincera.

–Vull que tornem a ser amigues, igual que abans –va dir la Caroline–. Sempre celebràvem els aniversaris juntes, totes quatre soles, recordes? I recordes com els nois sempre intentaven boicotejar-nos les festes? Em pregunto si aquest any també ho intentaran.

La Bonnie notava que la situació se li n'anava de les mans. «És una mala idea, una molt mala idea», pensava. Però la Caroline continuava parlant dels feliços vells temps amb un aire somniador, gairebé romàntic. La Bonnie no tenia prou coratge per dir-li que els feliços vells temps estaven tan morts com la música disco.

–Però si ni tan sols podem tornar a ser les quatre mai més. I si som només tres no serà una gran festa –va protestar feblement quan va tenir ocasió de parlar.

–Convidaré la Sue Carson, també. A la Meredith li cau bé, oi que sí?

La Bonnie va haver d'admetre que sí: la Sue queia bé a tothom. Però fins i tot així, la Caroline havia d'entendre que les coses no tornarien a ser mai com abans. No podien simplement substituir l'Elena per la Sue Carson i dir «ja està, tot arreglat».

«Però com l'hi puc explicar, a la Caroline?», pensava la Bonnie. De cop i volta, se li va ocórrer.

–Convidem la Vickie Bennett –va dir.

La Caroline se la va mirar atònita.

–La Vickie Bennett? Deus estar de broma. Vols convidar aquella pesada estrambòtica que es va despullar davant de mig institut? Després de tot el que ha passat?

–Precisament per tot el que ha passat –va replicar la Bonnie amb fermesa–. Mira, ja sé que ella no ha anat mai amb la nostra colla, però tampoc no ha anat més amb aquella colla de cràpules. Ells no la volen i la Vickie els té una por mortal. Necessita amics. I nosaltres necessitem gent. Convidem-la.

Per un moment, la Caroline va semblar frustrada i impotent. La Bonnie va alçar la barbata, es va posar les mans als malucs, i va esperar. Finalment, la Caroline va sospirar.

–D'acord, tu guanyes. La convidaré. Però tu t'has d'encarregar de portar la Meredith a casa meva dissabte a la nit. I Bonnie... assegura't que no tingui ni idea del que estem preparant. Vull que realment sigui una sorpresa.

–Oh, i tant que ho serà –va dir la Bonnie amb un to sinistre.

No estava preparada per a la sobtada resplendor del rostre de la Caroline, ni per a l'abraçada càlida i impulsiva que li va donar.

–Estic molt contenta que vegis les coses com jo –li va dir–. I per a nosaltres serà genial tornar a estar totes juntes.

«No ha entès res», se'n va adonar la Bonnie, estupefacta, mentre la Caroline s'allunyava. «Què coi he de fer per explicar-l'hi? Clavar-li un mastegot?».

I després: «Ostres, ara ho hauré d'explicar a la Meredith».

Però cap al final del dia va decidir que potser no calia que la Meredith ho sabés. La Caroline volia donar-li una sorpresa. Molt bé, doncs potser la Bonnie havia de deixar que la Meredith se'n sorprengués. D'aquesta manera, com a mínim la Meredith no hauria de preocupar-se'n abans d'hora. Sí, va concloure, probablement el més considerat era no dir-li'n res.

I qui sap, va escriure en el seu diari divendres a la nit. Potser estic sent massa dura amb la Caroline. Potser sí que de debò li sap greu totes les coses que ens va fer, com intentar humiliar l'Elena davant de tota la ciutat o intentar que arrestessin l'Stefan per assassinat. Potser la Caroline ha madurat des de llavors i ha après a pensar en algú més a part d'ella mateixa. Potser al final ens ho passarem bé a la seva festa.

«I potser els extraterrestres em segrestaran abans de demà a la tarda», va pensar mentre tancava el diari. Només li quedava aquesta esperança.

El diari era un plec barat de fulls blancs amb un estampat de petites flors a la portada. Només hi havia començat a escriure després de la mort de l'Elena, però ja s'hi havia quedat una mica enganxada. Era l'únic lloc on podia dir tot el que volgués sense que ningú se la mirés escandalitzat ni digués: «Bonnie McCullough!» o «Ostres, Bonnie!».

Encara pensava en l'Elena quan va apagar el llum i es va tapar amb els llençols.

Seia en una gespa molt ben cuidada que s'estenia en totes direccions fins on arribava la vista. El cel era d'un blau impecable, l'aire era càlid i perfumat. Els ocells cantaven.

–Estic molt contenta que hagis pogut venir –va dir l'Elena.

–Oh... sí –va fer la Bonnie–. Bé, és clar, jo també. Per descomptat –va tornar a mirar al seu voltant, i després de seguida a l'Elena.

–Més te?

La Bonnie tenia una tassa de te a la mà, fina i fràgil com una closca d'ou.

–Sí, i tant... gràcies.

L'Elena duia un vestit del segle XVIII fet d'una musselina blanca i diàfana, ben arrapat, dibuixant la seva forma esvelta. Li va abocar el te amb precisió, sense vessar-ne ni una gota.

–Vols un ratolí?

–Un què?

–Vull dir, vols un sandvitx amb el te?

–Ah, un sandvitx. Sí, fantàstic.

Era de rodanxes fines de cogombre amb maionesa sobre un pa blanc i delicat. Sense crosta.

Tota l'escena tenia una brillantor i una bellesa semblant a un quadre de Seurat. «Warm Springs, aquí és on

som. El vell racó dels pícnic», va pensar la Bonnie. «Però segurament tenim coses més importants de què parlar que no pas el te».

–Qui et pentina, darrerament? –va demanar. L'Elena mai no havia estat capaç de pentinar-se sola.

–T'agrada? –es va posar una mà al monyo d'un daurat pàl·lid que duia al clatell.

–És perfecte –va dir la Bonnie amb el mateix to que feia servir la seva mare en el sopar de les Filles de la Revolució Americana.

–Bé, el cabell és important, saps? –va dir l'Elena. Els ulls li brillaven amb un blau més intens que el del cel, un blau de lapislàtzuli. La Bonnie es va tocar una mica cohibida els seus rínxols vermells i elàstics.

–És clar que la sang també és important –va continuar l'Elena.

–La sang? Ah, sí... és clar –va dir la Bonnie nerviosa. No tenia ni idea de què li parlava, l'Elena, i se sentia com si caminés per una corda fluixa suspesa sobre uns caimans—. Sí, la sang és important, ja ho crec –va afirmar feblement.

–Un altre sandvitx?

–Gràcies.

Era de formatge i tomàquet. L'Elena en va escollir un per a ella i el va mossegar amb molta delicadesa. La Bonnie l'observava, se sentia cada vegada més inquieta, i aleshores...

I aleshores va veure el fang que regalimava per les vores del sandvitx.

–Què.. Què és això? –va fer amb la veu aguda a causa del terror.

Per primera vegada el somni semblava un somni. Es va trobar que no es podia moure; només podia panteixar i mirar. Un grum de material marró va caure del sandvitx de l'Elena damunt les estovalles a quadres. Era fang, sens dubte.

–Elena... Elena, què...

–Ah, aquí baix tots mengem això –l'Elena li va fer un somriure amb les dents tacades de color marró. Tret que la veu no era la de l'Elena; era lletja i distorsionada, era la veu d'un home–. Tu també ho faràs.

L'aire ja no era ni càlid ni perfumat; era calent i amb aquella dolçor apegalosa de les deixalles en descomposició. Hi havia fosses negres en la gespa verda, que en realitat no estava ben cuidada, sinó plena de plantes silvestres i males herbes. Allò no era Warm Springs. Estava al cementiri vell. Com és que no se n'havia adonat abans? El que passava era que aquelles tombes eren recents.

–Un altre ratolí? –va dir l'Elena, i va fer una rialleta obscena.

La Bonnie va mirar-se el tros de sandvitx que aguantava i es va posar a cridar. D'un cantó en penjava una cua viscosa i marró. El va llançar tan fort com va poder contra una làpida, on va anar a petar fent un soroll humit. Aleshores, es va alçar, a punt de vomitar, i es va netejar els dits frenèticament amb els texans.

–Encara no te'n pots anar. Els altres estan a punt d'arribar –la cara de l'Elena canviava. Ja havia perdut tots els cabells i la pell se li tornava grisa i resseca.

A la safata de sandvitxos s'hi movia alguna cosa, i també en les fosses recentment excavades. La Bonnie no volia mirar ni una cosa ni l'altra. Creia que si ho feia es tornaria boja.

–Tu no ets l'Elena! –va cridar, i es va posar a córrer.

El vent li bufava els cabells contra la cara i no s'hi veia. Tenia el perseguidor al darrere, el podia sentir just a darrere d'ella. «Vés fins al pont», va pensar, i aleshores va xocar amb alguna cosa.

–T'he estat esperant –va dir aquella cosa que duia el vestit de l'Elena, una cosa grisa i esquelètica amb unes dents llargues i mal posades–. Escolta'm, Bonnie –la subjectava amb una força terrible.

–Tu no ets l'Elena! No ets l'Elena!

–Escolta'm, Bonnie!

Era la veu de l'Elena, l'autèntica veu de l'Elena. No era obscenament divertida, ni espessa ni lletja, sinó impacient. Provenia d'algun lloc darrere la Bonnie i va escombrar el somni com un cop d'aire fresc i pur.

–Bonnie, escolta, ràpid...

Tot es fonia. Les mans ossudes que agafaven els braços de la Bonnie, el rastre del cementiri, l'aire ranci i calent. Per un moment, la veu de l'Elena era clara, però intermitent, com una trucada internacional de mala qualitat.

–...està distorsionant les coses, les canvia. No sóc tan forta com ell... –la Bonnie va perdre algunes paraules... però això és important. Has de trobar... ara mateix –la veu desapareixia.

–Elena, no et puc sentir bé! Elena!

—...un encanteri fàcil, només dos ingredients, els dos que ja t'he dit...

—Elena!

La Bonnie encara cridava asseguda al llit, després d'incorporar-se com impulsada per un ressort.